

DE PROFEET ZEFANJA.

Het Boek der Profetieën van Zefanja, den zoon van Cuschi, bevat ook weer de samenvatting van hetgeen deze Profeet in de dagen van Josia, Juda's vromen koning, heeft geprofeteerd.

Het Boek bevat derhalve één lange voorspelling, waardoor aan het volk wordt verkondigd, de toorn Gods, vanwege de onboetvaardigheid, waarin het bleef voortleven, en vanwege zijn ongevoeligheid, voor al hetgeen de Heere aan hen had gedaan.

Want wel was koning Josia een reformatorisch koning, wel was het diens lust en leven, om den eredienst van Jehova weer te herstellen en God tot Zijn eer te doen komen, maar het hart des volks bleef ook bij uitwendig herstelling aan den afgodendienst hangen.

Het is daarom, dat de Profeet aankondigt wat geschieden zal, opdat het nog mocht zijn tot waarschuwing voor de goddelozen en tot bekering van hen, die onder den afval van God zuchtten.

Het Boek laat zich verdelen in drie delen.

Het eerste deel (Hoofdst. 1), bevat de bedreiging van het gericht Gods over de ganse aarde.

Het tweede deel (Hoofdst. 2-3:8), behelst de vermaning tot bekering tot den levenden God.

Het derde deel (Hoofdst. 3:9-20), voerspelt aan het overblijfsel, naar de verkiezing der genade, de heerlijkheid van den Messiaansen tijd.

HOOFDSTUK 1.

ONDERGANG VAN HET RIJK VAN JUDA.

1. Het woord des HEEREN, hetwelk geschied is tot Zefanja(in de Gr. en Lat. overzetting Sophonias, in onze taal "de Heere verbergt of beschut"), den zoon van Cuschi (= zwarte), den zoon van Gedalja (= verheerlijkt door Jehova), den zoon van Amarja (= waarvan Jehova gesproken heeft), den zoon van Hizkia, waarschijnlijk den bekenden vromen koning van Juda, wiens achterkleinzoon hij dan zou geweest zijn. Hij leefde in de dagen van Josia, den zoon van Amon, den koning van Juda (641-610 v. Chr.).

Zefanja wilde zijnen koning en zijn volk in zijne voorvaders een voorbeeld geven, waaruit het alles zou kunnen leren, waaraan deze tijd behoefte had. Hoe veel overeenkomst toch had die vroegere met den tegenwoordigen tijd! Daarom stelt hij op den voorgrond, dat hij van den koning Hizkia afstamde.

"Het karakter van den tijd, in welken Zefanja leefde, komt erg genoeg voor, wanneer wij de schildering met die van den gelijktijdigen Jeremia nevens elkaar plaatsen. Wat wij bij Micha vinden, dat juist onder de regering van den vromen Hizkia de zonden zo algemeen waren, is eveneens het geval onder den vromen Josia. Om dit verschijnsel te verstaan, moet men opmerken, dat wanneer het licht helder opgaat, de duisternis daar tegenover zich des te donkerder verheft. Juist onder reformatische koningen was voor de Profeten dubbele aanleiding, om den onverbeterlijken tegenstand der goddelozen voor God en mensen aan te klagen. De koning is geen verachter van God, maar zijne naaste bloedverwanten zijn het, en in de kringen der voornaamsten heeft de verloochening van het oude geloof en de oude zeden haren hoofdzetel; de wet is aanwezig maar daar de regerende klassen bedorven zijn, zo is het alsof zij er niet was, of alleen aanwezig was tot misbruik en om geweld aan te doen. De godsdienst is in 't openbaar hersteld, maar in de harten zitten de Baäls, Molochs en het heir des hemels op den troon naast den godsdienst der lippen. Het is er ver vandaan, dat de afgodendienaars hun afgoderij zouden verbergen; nog altijd zijn afgodspriesters in het land, en men zweert tevens bij den Heere en bij Baäl. Bij den groten hoop is de godsdienstzin, dien Micha nog kon opmerken uitgeblust. Een verwilderd, en bij levenden lijve dood geslacht, zitten zij op hun geldzakken en laten God God zijn. Wanneer Micha's tijdgenoten nog ten minste vraagden: waarmee kan ik God verzoenen? zo zeggen zij: de Heere doet noch goed noch kwaad Zij nemen goedschiks gene tucht meer aan, en het is duidelijk, dat ook de laatste bemoeiingen des konings en der getuigen Gods geen doorslaand gevolg hebben. Daarom kan het gericht niet uitblijven. Dit gericht kondigt Zefanja aan, maar in de meest omvattende algemeenheid als het middel, waardoor God Zijn rijk op aarde in stand houdt, uitbreidt en volmaakt.

2.

I. Vs. 2-18. De Profeet kondigt het wereldgericht aan, dat voornamelijk ook over Israël zal komen om de gruwelen der afgoderij en de verachting van God in het land (vs. 2-7); alle

zondaars van elken stand zal het zwaar straffen, en niemand zal zich daaruit kunnen redden (vs. 8-13). Het is nabij, en zal in vreselijkheid al wat ondervonden is overtreffen. (vs. 14-18).

2. Ik zal ganselijk alles wegrapen uit dit land door een groot en algemeen gericht, spreekt de HEERE.

3. Ik zal even als eens door den zondvloed, wegrapen, verdelgen mensen en beesten; Ik zal wegrapen de vogelen des hemels, en de vissen der zee, en de ergernissen met de goddelozen, ja Ik zal de mensen uit dit land uitroeien, spreekt de HEERE.

4. En ik zal vooral Mijne straffende hand uitstrekken tegen Juda, en tegen alle inwoners van Jeruzalem, en Ik zal uit deze plaats uitroeien het overblijfsel van Baäl, 1) al wat ondanks de bemoeiingen van den koning en van zijne getrouwe dienaars van den afgodendienst over is, en den naam der Chemarim, de uit allerlei volk genomene priesters van den afgodendienst (2 Kon. 23:5) met de eigenlijke afgodspriesters.

1) Als hier sprake is van het overblijfsel van Baäl, dan volgt daaruit, dat reeds veel van dien dienst was uitgeroeid. Josia had reeds veel gedaan, om dien dienst uit te roeien, maar er was nog een rest, en ook die rest, dat overblijfsel zou worden weggedaan door middel van Babel. Met Baäl ook de chemarim, d. i. de priesters, die offerden op de hoogten en daarom op afgodische wijze den Heere dienden, met de priesters, die aan Baäl offerden.

Het land zou volkomen gezuiverd worden van de afgoderij.

5. En daarenboven ook alle afgodendienaars, allen, die zich nederbuigen voor de altaren, die op de platte daken zijn opgericht voor het heil des hemels, voor zon, maan en sterren (1 Kon. 21:3), en die zich nederbuigende zweren zowel bij den HEERE, den waren God van hemel en aarde, en zweren bij Malcham, bij hunnen koning, den afgod Baäl, dien zij hunnen koning noemen, zodat zij waren godsdienst en afgoderij zoeken te verenigen.

Deze mensen waanden zich veilig, omdat zij zich aan beide zijden schaarden; zij voegden zich bij de volgers van Jehova en bogen zich tevens voor Malcham, maar dubbelhartigheid is een gruwel bij God, die de geveindsheid haat. De afgodendienaar, die zich met beslistheid aan zijne valse goden heeft overgegeven, heeft ene zonde minder dan hij, die zijn bevlekt en afschuwelijk offer in den tempel des Heeren brengt, terwijl zijn hart bij de wereld en de zonde is. Met den haas te huizen en met de honden te jagen, is ene valse aardse politiek. In de gewone zaken van het dagelijks leven wordt een dubbelhartig man veracht, maar in godsdienstige zaken is hij ten uiterste toe verachtelijk. Het gezicht, dat in onzen tekst uitgesproken wordt, is verschrikkelijk, maar wel verdiend, want hoe zou de Goddelijke gerechtigheid den zondaar kunnen sparen, die het goede kent, goedkeurt, en belijdt dat hij het volgt, terwijl hij inmiddels het kwade liefheeft en heerschappij over zijn hart laat voeren? .

Ook die zullen uitgeroeid worden, die de zaak denken te schikken tussen God en Baäl en gelijken voet houden tussen God en de afgoden. Zij verbinden zich met eed en verbond aan den dienst, beide van God en van de afgoden. Zij hebben een goed gevoel van den

godsdiens van Israël, het is de godsdiens des lands en is het lang geweest, en daarom willen zij dien geenszins verlaten, maar zij denken dat dezelve veel verbeterd en verfraaid kon worden, indien zij den dienst van Moloch daarbij voegen.

6. En eindelijk ook allen a), die terugkeren van achter den HEERE, den God hunner vaders, en die den HEERE niet zoeken, en vragen naar Hem niet.

a) Jes. 1:4; 59:13. Jer. 15:6.

De bestraffing van den Profeet gaat vs. 4-6 steeds meer van den groveren tot den fijneren afgodsdienst over. De Heere zal uitroeien: 1) de overblijfsels van de afgodsbeelden van Baäl zelven; 2) de broederschap en priesters van Baäl; 3) de afgodsdienaren, die met altaren zonder beelden zich tevreden stellen; maar toch openlijk op de daken aanbidden; 4) de heimelijke aanbidders dier afgoden; 5) hen, die zonder afgoderij te plegen in hun harten van God zijn afgefallen; 6) hen, die onverschillig zijn ten aanzien van den Heere, de indeferentisten.

De noodlottige vrucht der onverschilligheid is de misdaad, die niet meer bloost. "Schaamte is de eerste profetes, wanneer gij afwijst, de eerste, die u weer terugroept in het land des vredes-bewustzijn van schuld, pijn des gewetens, straal Gods van den Almachtige op den daad zelf, omkering van den stroom van ons bloed en van onze gedachten, van onze zee van golven en driften, boete des lichaams.

Gelijk bij den mens het ophouden van schaamte het begin aanwijst van een hopeloozen toestand, zo ook in het volksleven. Zo lang het geheel des volks nog schaamtegevoel heeft, kunnen vele bijzondere, ook zware zonden zonder ernstige schade van het geheel worden gedragen. Houdt dat op, zo kan misschien het zware der bijzondere misdaden, vergeleken bij die van vroegere tijden, ene soort van vooruitgang in beschaving aanwijzen, en toch daarbij de toestand van het geheel een veel ongelukkiger zijn. Gewoonlijk ligt ook die vooruitgang in de verslapping van het zedelijk oordeel.

7. Zwijgt voor het aangezicht des Heeren HEEREN, en onderwerpt u zwijgend aan Zijn gericht (Hab. 2:20; want de grote gerichtsdag des HEEREN is nabij (Joël 1:15), want de HEERE heeft voor Zijn gericht reeds een slachtoffer bereid, namelijk Zijn eigen afgefallen volk (Jes. 54:6); Hij heeft Zijne genoden tot het offermaal geheiligd, namelijk de heidenen, die Hij ten strijd geheiligd heeft, opdat zij Israël zouden vernietigen (Jes. 13:3).

De dag des Heeren is in den uitgebreidsten zin elke tijd, waarin Zich God als Koning, Heere en Rechter betoont in den engeren zin, die dag dien alle Profeten verlang hebben te zien, de dag der openbaring Gods onder het Nieuwe Verbond. Alzo moet de dag des Heeren vooral worden verstaan van de komst van den Messias in het vlees, welke met het gericht over de ongelovigen is verbonden, maar bovendien ook van hetgeen dien dag voorafgaat. Zo kondigt Zefanja als voorloper en heraut enen anderen dag aan met vernietiging der ergernissen en reiniging door de Babylonische ballingschap. En waar de Profeten van de tijden na de komst van Christus spreken, is die dag des Heeren de dag van het laatste oordeel, waaraan tijden als

de verwoesting van Jeruzalem, de hervormingsgeschiedenis als bazuinen voorafgaan, welke de komst des Heeren tot het wereldrijk en tot het laatste oordeel verkondigen.

8. En het zal geschieden in den dag van het slachtoffer des HEEREN, dat Ik in een gericht des toorns bezoeking zal doen over de vorsten en hoofden der stammen, en over de kinderen des konings, over alle koninklijke prinszen, 1) die de vrome gezindheid des konings haten en de afgoden dienen, en over allen, die zich kleden met Egyptische, Babylonische of andere vreemde kleding, en daardoor te kennen geven, dat ook hun gezindheid van Mij en Mijn volk vervreemd is.

1) Velen hebben in de benaming van kinderen des konings een bewijs willen vinden, dat Zefanja eerst later zou voorspeld hebben, toen reeds de zonen des konings waren groot geworden en als goddelozen bekend waren. De uitdrukking "Koningskinderen" behoeft niet juist eigen zonen des konings te betekenen; de neven, de naaste bloedverwanten zijn bedoeld.

9. Ook zal Ik ten zelven dage, dat de groten worden gestraft, bezoeking doen over al wie over den dorpel springt, 1) over hen, die met geweld en plotseling in de huizen indringen; die het huis hunner Heeren vervullen met geweld en bedrog, die hun meesters helpen om anderen goederen door bedrog te ontvreemden.

1) Wie over den dorpel springt, wordt nader verklaard door het volgende, die het huis hunner heren vervullen met geweld en bedrog. Het zijn n. l. zij, die plotseling bij iemand indringen, have en goed wegroven, en daarmee menen hunnen heren een dienst te doen.

10. En er zal te dien dage, spreekt de HEERE, ene stem des gekrijts zijn, niet van een gedeelte maar van de gehele bevolking van Jeruzalem, van de Vispoort af (Neh. 3:13), welke aan de noordzijde van Bezetha is gelegen, en een gehuil van het tweede gedeelte der stad, namelijk van de benedenstad op den heuvel Akra (2 Kon. 22:14), en ene grote breuk over de verwoesting door de invallende vijanden van de heuvelen Bezetha en Gareb af, welke de benedenstad omgeven (Jer. 31:39).

11. Huilt dan, gij inwoners der laagte, van het dal tussen Akra ten westen en Bezetha en Moria ten oosten, later het Kaasmakersdal genaamd (Richt. 15:19 2 Kon. 21:13), want al het daar wonende volk van koophandel, dat in zijn bedriegelijken handel en wandel de Kanaänieten gelijk is geworden (Hos. 12:8), is uitgehouwen, is als in een vijzel klein gestampt; al de gelddragers, de hebzuchtige woekeraars, zijn uitgeroeid.

12. En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken 1); en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hunnen droesem, die gelijk zijn aan ouden niet overgegoten wijn, welke daarom noch van smaak noch van reuk verandert, en die dus van elke omkering afkerig zijn, die in hun hart uit vleselijke gezindheid zeggen: De HEERE is in den hemel; Hij doet geen goed, en Hij doet geen kwaad; alles hier op aarde is blind toeval, geluk zowel als ongeluk (Jes. 41:23. Jer. 10:5) {2}.

1) In de geschiedenis van Jozefus lezen wij, dat (bij de verovering van Jeruzalem) de vorsten, priesters en machtigen zelf uit de riolen, uit holen en spelonken zijn getrokken, waar zij zich in doodsangst hadden verborgen.

Is dit waar van de verovering door de Romeinen, zo is zeker iets dergelijks bij de eerste verovering door de Chaldeënen voorgekomen, en beide veroveringen zijn opgesloten in de profetie.

{2} De goddelozen zeggen in hun hart: de Heere doet geen goed en Hij doet geen kwaad. Wat betekent dat "in hun hart?" Hoewel schaamte en vrees de harten afschrikt, zodat zij hun ongerechtigheid niet openlijk tonen, zo voeden zij toch heimelijk die gedachten, en zijn van mening, dat God niet bestaat, of ten minste in den hemel is. Dat is het toppunt der goddeloosheid, wanneer mensen, dronken van wellust, God van Zijn rechterlijk ambt beroven-en, wanneer Hij niet als Rechter wordt erkend, wat blijft er van Zijne Godheid? De majesteit en het rijk Gods bestaat niet in enige fantastische inbeelding, maar in verplichtingen, die zozeer Hem alleen toekomen, dat zij niet van Zijn wezen kunnen worden gescheiden. Hem komt het alleen toe, de wereld te regeren, Zich over het menselijk geslacht te bekommeren. tussen goed en kwaad scheiding te maken, de ellendigen te helpen, alle misdaad te wreken, onrechtvaardig geweld ter neer te drukken. Wie Hem dat ontnemt, houdt een afgodsbeeld over.

Zij loochenen hiermede in vleselijke gerustheid des harten, dat God regeert, dat Hij wetenschap heeft van hetgeen op de wereld geschiedt. Daarmee stellen zij den Heere God feitelijk op één lijn met de afgoden en loochenen daarmee het Wezen Gods. Hierom zou God, de Heere, hen straffen met de uiterste straffen Zijner verbolgenheid.

13. Daarom zal door hen worden ondervonden, hoe waar Gods Woord is, dat alle verachters van Zijnen heiligen naam straffen dreigt (Lev. 26:32 v. Deut. 28:30 v. 39.); hun vermogen zal den vijanden ten roof worden, en hun huizen zullen tot verwoesting worden. Zij bouwen wel, vol vertrouwen en gerustheid op hun blind noodlot, huizen, maar zij zullen ze niet bewonen, en zij planten wijngaarden, maar zij zullen derzelver wijn niet drinken.

14. Want waarlijk de grote dag des HEEREN, de gerichtsdag, is nabij; hij is nabij, en zeer haastende; de stem van den dag des HEEREN zal worden gehoord, wanneer het zal zijn: Hoor! de dag des Heeren is daar! de held, die anders nooit in het gewoel van den slag heeft gesidderd, zal zich dan niet kunnen redden van den door den Heere gezonden schrik der vijanden, maar aldaar bitterlijk schreeuwen.

Den godloochenaars kan hun dwaling, gelijk deze ene daad is, zo ook alleen door de daad voelbaar worden gemaakt. Het licht, waarin zij Hem erkennen, is tegelijk het licht van het gericht, waarmee God hen bezoekt. Zij zijn gewoon, alles wat geschiedt, fatalistisch, als een noodzakelijke voortgang van zaaien en oogsten, bouwen en bezitten te beschouwen, en den factor der goddelijke genade, die aan alles ten grondslag ligt, niet op te merken. Daarom moet God dien genomen loop eens afsnijden, aan het zaad de vrucht, aan het bouwen het wonen laten ontbreken-dan bemerken zij dat Hij is.

Niets kon met meer geest en leven uitgedrukt worden, niets met woorden, beter geschikt, om een zeker en zorgeloos volk op te wekken en aan te sporen, dan de waarschuwing, die hier aan Juda en Jeruzalem gegeven wordt, van de aannaderende verwoesting door de Chaldeënen. Dat alleen is genoeg, om de zondaren te Zion te doen beven, dat het de dag des Heeren is, de dag, in welken Hij zich openbaren zal, door wrake over hen te nemen. Het is de grote dag des Heeren, een staaltje van den oordeelsdag, een soort van jongste dag, gelijk de laatste verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen vertoond wordt te zijn, in onzes Zaligmakers voorzeggende, daaromtrent (Matth. 24:17).

15. Die dag zal een dag der verbolgenheid Gods zijn, een dag der benauwdheid en des angsten, een dag der woestheid en verwoesting, een dag der duisternis en der donkerheid, een dag der wolk en der dikke donkerheid(Joël 2:2).

16. Een dag der bazuin en des trompetgeklanks tegen de vaste steden en tegen de hoge hoeken, de vestingen, tegen welke zij zullen aanstormen en welke zij zullen veroveren en verwoesten.

17. En Ik zal de mensen te dien dage bang maken, dat zijradeloos en te vergeefs naar hulp zoekende, zullen gaan als de blinden(Deut. 28:29); want zij hebben door afgodendienst en overtreding van alle Zijne geboden tegen den HEERE gezondigd, en hun bloed zal vergoten worden als stof, dat men met voeten treedt, en hun vlees zal met verachting worden gedood en worden als drek (1 Kon. 14:10. Jer. 9:21).

18. Noch a) hun zilver, noch hun goud zal hen, die rijke en voorname verachters van God, kunnen redden ten dage b) der verbolgenheid des HEEREN 1), want de vijanden zullen het niet achten en er zich niet door laten omkopen; maar door het vuur Zijns ijvers zal dit ganse land, de ganse aarde, verteerd worden; want Hij zal ene voleinding maken, gewis ene haastige, met al de goddeloze inwoners dezes lands 2), der aarde.

a) Spr. 11:4. Ezech. 7:19. b) vs. 14, 15, 16.

1) De toorn Gods, de zonde vervolgende is zo verschrikkelijk, dat geen rijkdom meer of schatten, waarop de mensen vertrouwen, die kunnen afkeren, noch ook iets in de gehele wereld, behalve het bloed van Christus, wanneer een zelfs-veroordeeld zondaar zijn toevlucht daartoe neemt.

2) De verkondiging begon in vs. 2 met de bedreiging des gerichts over de gehele aarde, waarin het gericht over Jeruzalem en Juda slechts als een deel werd voorgesteld. Nu keert de voorzegging hier aan het slot tot de gedachte aan het begin terug.

Al deze verkeerdheden zijn het, die Juda's volk verdorven hebben, die elke natie, welke haar aankweekt, ten kanker verstrekken, en een land tot zijn ondergang leiden moeten. Was het Jehova, welke dit nog tijdig liet aankondigen en voorstellen, opdat Zijn volk niet zou omkomen door eigen schuld. Zijne ontzettende bedreigingen hadden dit een en ander met kracht moeten aanklemmen, en de natie nog tijdig tot betere gedachten moeten brengen. Maar

als wij dan met de uitkomst raadplegen en de vervulling van al deze bedreigingen in de verwoesting van Jeruzalem door de Chaldeënen beschouwen, moeten wij dan niet schrikken voor de rechtvaardige oordelen Gods, voor het zekere der vervulling van al Zijne bedreigingen, en dat het eens vreselijk zijn zal, te vallen in de handen van den levenden God. Geen kostbare losprijs kon Juda vrijkopen van het bedreigde leed, bedrieglijk waren alle steunsels, op welke men zich verliet, en rampzalig word het lot van ene natie, die eerst zo bewelddadig en gelukkig was. Dat is het loon, dat is het uiteinde van elken zondaar, die zich verhardt, van ieder volk, dat naar de stemme Gods niet luistert. Wie is wijs, die merke deze dingen, en bidde den Heere om Zijnen herscheppenden en alvermogenden Geest.

Als hier sprake is van het ganse land, wordt daarmee wel in de eerste plaats het land van Juda vertoond, maar de Profeet ziet ook hier weer tot in de uiterste tijden, en het land van Juda is beeld van de ganse aarde.

Als de Heere komt, om de ganse aarde te verderven, zal niets, wat van de mensen, wat van het scheepsel is, kunnen redden van den toorn, dan zal er alleen redding zijn voor hen, die door Gods genade bekleed zijn met het kleed der gerechtigheid, met den mantel des heils.

HOOFDSTUK 2.

VERMANING TOT BEKERING, STRAF DER NABURIGE VOLKEN.

II. Vs 1-Hoofdst 3:8. Tegenover dit zo nabijzijnd gericht over de gehele wereld, in 't bijzonder over Juda, roept nu de Profeet zijn volk tot boete en bekering, en vermaant hij vooral de vromen, om naar ootmoed en gerechtigheid te trachten, opdat zij in den dag des gericht's mochten verborgen worden. (vs. 1-3). Des te meer moeten zij boete doen, daar de Heidenen, Filistijnen, Ammonieten, Moabieten zullen worden uitgeroeid en met het land van Israël worden verenigd (vs. 4-10), daar verder alle afgoden op aarde zullen worden nedergeveld en alle landen tot aanbidding des Heeren zullen komen. Ja Egypte en Assur met de trotse hoofdstad Nineve zullen worden verwoest (vs. 11-15), daar eindelijk ook het met bloed bevleete Jeruzalem met zijne verdorven vorsten, rechters en profeten zware straf zal lijden. (Hoofdst. 3:1-8).

1. Doorzoek uzelf en uwe verblinde, verdwaalde zielen nauw, bedenk, waarvan gij afgefallen zijt; ja doorzoek nauw 1), gij volk van Juda, dat met geen lust bevangen wordt, dat afgeleerd zijt u te schamen.

1) De eerste betekenis, van dit woord is, verzamelen, de stoppelen verzamelen en vandaar heeft het de betekenis verkregen, van zich verzamelen op geestelijke wijze, dat is, zich zelven beproeven, zich zelven doorzoeken. De Profeet roept derhalve het volk op, dat zich niet meer schaamde, want dit is de betekenis, van met geen lust bevangen te zijn, om zich te beproeven, om tot zich zelven in te keren, om als de verloren zoon tot zichzelf te komen. Nog is de verwoestende gruwel niet over zijn volk uitgestort, nog is het de dag der genade en daarom roept de Profeet het diep van God afgefallen volk toe, om zich voor God te verootmoedigen.

2. Eer het besluit bare, vóórdat het oordeel van den rechtvaardigen Rechter over u worde verwezenlijkt; (gelijk kaf gaat de dag voorbij: zo spoedig vervliegt de tijd, zo haastig komt de dag van Gods gericht). Bedenk u, terwijl de hittigheid van des Heeren toorn over ulieden nog niet komt; terwijl de dag van den toorn des Heeren over ulieden nog niet komt.

3. Zoekt vooral den HEERE, alle gij zachtmoedigen, gij stillen des lands (Amos 2:7), die Zijn recht werken! Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid, misschien zult gij verborgen word en in den spoedig invallenden dag van den toorn des HEEREN 1) misschien zult gij worden begenadigd en gered (Amos 5:15).

1) Terwijl er weinig hope was, dat het lichaam des volks door bekering den dag des toorns zou afkeren, zo keert zich de Heere tot het godzalig overblijfsel des lands, dat vernederd en zachtmoedig was gemaakt onder een gevoel der zonden, en onder de hand Gods en dat conscientie maakte van zijn plicht, gelijk die in het Woord was bevolen. Deze vermaant hij om voort te gaan in het zoeken van des Heeren aangezicht en gunst, en om toe te nemen in zachtmoedigheid en in een rechtvaardigen wandel, als ook in het gebruik maken van de gerechtigheid van Christus, als zijnde dit de zekerste weg, om van den toekomenden toorn

bevrijd te worden, en ook de enige weg, die enige grond van hope geeft van bevestiging in de uitwendige oordelen, schoon hij ze er niet absoluut van verzekeren wil.

4. Ja zoekt ijverig den Heere; want alle heidenen zal de Heere eens richten en verdelgen, en hun landen aan het volk en het rijk van God toevoegen. Ten voorbeelde voor allen noem Ik u alleen de vier volken, die het dichtst bij Israël wonen; eerst de Filistijnen in het westen; Gaza zal verlaten wezen, en Askelon zal ter verwoesting wezen, Asdod zal men in den middag, op helderen dag, plotseling en onverwacht verdrijven, en Ekron zal uitgeworteld, met wortel en tak uitgeroeid worden (Joz. 13:2).

5. Ja wee het land en volk der Filistijnen en al den inwoneren van de landstreek der Middellandse zee, den volke der Cheretim, d. i. der Filistijnen! Het Woord des HEEREN dat u uw oordeel verkondigt, zal tegen ulieden zijn, gij Kanaän, der Filistijnen land! en Ik zal u even als de overige van Kanaän, verdoen, dat er geen inwoner zal zijn.

Cheretieten, eigenlijk alleen de zuidwestelijk wonende stammen der Filistijnen, worden hier te zamen Filistijnen genoemd, om daarmee op hun lot van uitroeijing toespeling te maken, want charat is uitroeien.

Over den oorsprong van dezen naam der Filistijnen zie Joz. 13:2

6. En de landstreek der zee zal in plaats van steden der Filistijnen in dit land, wezen tot hutten, uitgegravene putten der herders, herdersholen, welke zij gegraven hebben tot beschutting tegen de zon, en betuiningen der kudden 1).

1) In deze verzen wordt eerst met de verwoesting van het land der Filistijnen begonnen, dewijl deze landstreek het naast aan Juda lag. Algehele verwoesting zal hun deel zijn. Onverwacht zal zij plaats hebben, en als de Heere deze Heidenen ten ondergang zal overgegeven hebben, dan zal het zijn voor het overblijfsel van Juda.

Aan Zijn volk zal de Heere God de erfenis der Heidenen geven.

Ditzelfde geldt ook van Moab en Ammon.

7. En de landstreek met hare vette landouwen en weiden zal wezen voor het bekeerde overblijfsel van het huis van Juda, dat door bekering en geloof uit de gerichten is gered en begenadigd geworden, dat zijin vrede daarin weiden, des avonds zullen zij in de huizen van Askelon, welke nog overig zijn, legeren. Zulk ene uitbreiding van het rijk van God zal plaats hebben, als de HEERE, hunlieder God, hen, de leden van Zijn volk, die in het gericht der verbanning en verstrooiing zuchten, hen in genade zal bezocht, en hun gevangenis zal gewend hebben (Hos. 6:11. Amos 9:14).

8. Verder de Moabieten en Ammonieten in het oosten: Ik heb de beschimping van Moab gehoord, en de scheldwoorden der kinderen Ammons, hoewel zij als afstammelingen van Lot met Mijn volk in bloedverwantschap zijn en dubbel vriendelijk voor hen moesten wezen, de

scheldwoorden, waarmee zij bij iedere gelegenheid Mijn volk beschimpt hebben. Zij hebben het gehaat om zijne hoge goddelijke roeping tot een uitverkoren volk Gods, en hoogmoedig veracht, zo als bijv. Balak de koning der Moabieten het door Bileam's vloeken wilde vernietigen (Num. 22), of in den tijd der Richters (Richt. 3:12 vv. 10:7 vv. 1 Sam. 11:1-5. 2 Sam. 10-12) waarvoor zij door Saul en David zwaar werden gestraft (1 Sam. 14:47. 2 Sam. 8:2; 12:30 v.); en zo dikwijls het in nood en druk kwam hebben zij zich groot gemaakt tegen deszelfs landpale, doordat zij het overmoedig schonden, en stukken van het heilige land aan zich zochten te trekken. (Amos 1:13).

9. Daarom, zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israëls, het blijft onherroepelijk: Moab zal zeker zijn als Sodom, en de kinderen Ammons als Gomorra, even als deze steden, uit welke zij in hunnen stamvader Lot zijn uitgekomen, zullen zij geheel vernietigd worden, hun land zal worden tot ene netelheide, en ene zoutgroeve, gelijk aan de zuidkusten der Dode zee rijk aan zout, en ene verwoesting tot in eeuwigheid 1) de overigen (vs. 7) Mijns volks zullen ze, die beide vijandig volken, beroven, onderwerpen, en het overige Mijns volks zullen ze erfelijk bezitten al hun eigendom, hun slaven.

1) De Heere is hier in groten ernst en verzekert, dat Hij de vijanden Zijner Kerk zal straffen, als hebbende macht en reden daartoe om dat te doen, wijl Hij is de Beschermder der Kerk en in verbond met haar staat, hoewel het weinig geloofd wordt, zo bij de Kerk, als bij hare vijanden. Daarom verzekert Hij hen daarvan door Zijn eed, Zich zelf voorstellende in Zijn macht en intrest.

10. Dat zullen zij hebben in plaats van hunnen hoogmoed; want zij hebben beschimpt en hebben zich groot gemaakt tegen het volk van den HEERE der heirscharen! in hoogmoedige verachting van Zijne goddelijke roeping,

11. Vreselijk zal de HEERE in Zijne rechterlijke majesteit tegen hen wezen, want Hij zal, zo is Zijn onveranderlijk raadsbesluit, al de goden der aarde met alle rijken en alle mensen, die op hen bouwen, doen uitteren; en een iegelijk uit zijne plaats, waar hij wonen moge, zal Hem aanbidden als den waren, eeuwigen God; al de eilanden der Heidenen (Jes. 41:1) zullen Hem zoeken en verheerlijken (Micha 4:1. Zach. 14:16).

Deze bedreiging tegen de Filistijnen, Ammonieten en Moabieten is wel gedeeltelijk vervuld door den inval der Chaldeëen, als ook door hun onderwerping ten tijde der Makkabeëen, en hun langzamerhand geheel verdwijnen uit de rij der volken, en de verwoesting van hun landen tot op den tegenwoordigen dag. Dit was echter slechts ene voorafbeeldende vervulling; want voor alles moet toch volgens vs. 7, Israël deze landen in bezit nemen, en deze volken voor eeuwig aan zich onderdanig maken, wanneer de Heere zijne gevangenis zal hebben gewend, d. i. niet na de Babylonische ballingschap, maar na zijne volkomene verlossing uit alle landen, na zijne gehele bekering en vergadering als een heilig overblijfsel. Tot dien tijd zullen de landen van deze wederpartijders van Gods volk even zou woest liggen, als het land van Israël zelf. Maar eens, als Israël bekeerd is, zal dit het overblijfsel van deze onder het gericht als Heidenen geheel ten onder gegane volken, als bekeerde, gelovige leden voor eeuwig in zich zelve opnemen, en de landouwen van Filistea, Ammonitis en Moabitis zullen dan weer

bloeien. Datzelfde zal geschieden met alle heidenvolken en landen, als wier vertegenwoordigers die 4 volken worden genoemd.

12. Ook gij Moren! of Ethiopiërs in het verre zuiden (vs. 4) zult de verslagenen van Mijn zwaard zijn, gelijk ook alle andere heidense volken.

Ook dit begon door de Chaldeëen vervuld te worden (Ezech. 30:4, 9); als heidens volk gingen de Ethiopiërs geheel te gronde, toen zij zich tot Christus bekeerden (Hand. 8:27 vv).

13. Hij, de Heere, zal (moge) ook Zijnerichtende hand uitstrekken tegen het Noorden, en Hij zal Assur verdoen, dat rijk, dat het Godsrijk in Israël zo vijandig is, en het op zijne vernietiging toelegt; en Hij zal Ninevé, de hoofdstad van Assur, in welke alle vijandschap tegen God is verenigd, stellen tot ene verwoesting, droog als ene woestijn.

14. En in het midden van haar, waar eens Ninevé stond, zullen de kudden legeren, al het gedierte der volken (liever: bij ganse scharen); ook de roerdomp, de pelikaan (Deut. 14:17. Jes. 34:11), ook de nachtuil zullen op hare granaatappelen, de sieraden der overgeblevene pilaren van Ninevé's paleizen vernachten; ene stem van allerlei vogelen zal in het venster der verwoeste huizen zingen, verwoesting zal in den dorpel zijn; want niemand zal meer over dien treden, als Hij haar cederwerk, het kostbare beschot der wanden in het prachtige gebouw zal ontbloot hebben 1).

1) Of, wanneer Hij haar cederwerk zal ontbloot hebben. In deze verzen wordt Assyrië toegesproken als het inbegrip van alle vijandige volken tegen den Heere en Zijn volk. Niets zal er overblijven. De Heere God zal zich openbaren als een verterend vuur voor Zijne vijanden, als een God, die alle Zijne vijanden en de vijanden Zijns volks tot een eeuwige verwoesting zal maken.

15. Dit is dan die stad, die opspringt van vreugdein hare menigte van mensen. O schrikkelijk einde! Dit de stad, die zeker woont achter hare wallen van water, gelijk zij meent, verheven boven alle ongeluk, die in haar hart zegt, dat zich zelf steeds verheft en vergoodt: Ik ben het, en buiten mij is gene meer. Wie is mij gelijk op de aarde (Jes. 47:8)? Hoe is zij in plaats daarvan geworden tot woestheid! vroeger was zij de plaats van ene jubelende mensenmenigte, nu is zij ene rustplaats van het wild gedierte! een ieder, die daar doortrekt, verheugd over haar ondergang, zal ze aanfluiten; hij zal zijne hand bewegen, daar hij denkt: goed, dat zij verdwenen is; zij heeft haren ondergang wel verdiend.

Zij dacht, dat niemand haar gelijk was in aanzienlijkheid, macht en rijkdom; nu is haar inderdaad niemand gelijk meer in ellende en woestheid. Daar paleizen van vorsten plachten te staan, waren nu plaatsen voor de beesten; waar aanzienlijke lieden plachten te wonen, houdt nu het verachte vee huis. Zo dierbaar is Gode altoos de behoudenis van Zijn volk, en zo ellendig zal de toestand der vijanden van dat volk zijn, tot aan het einde der wereld. Ziet dit in den val van het geestelijk Babel (Openb. 18).

HOOFDSTUK 3.

KLACHT OVER EN BEDREIGING TEGEN HET ONGEHOORZAME JERUZALEM, VERTROOSTING DER GELOVIGEN IN DEN MESSIAS.

1. Maar evenzeer wee over Jeruzalem, der ijselijke 1) en der door allerlei zonden en gruwelen bevleekte, der verdrukkende stad.

1) Beter: der wederspanningen. Van de verkondiging der oordelen tegen de Heidenen, keert de Heere zich nu tot Jeruzalem en Juda. En nu komt de Heere allereerst met Juda te wijzen op zijne weerspannigheid tegen den Heere, Zijn Wet, Zijne heilige ordinantiën. Hoe dit volk zich van de tucht des Heeren heeft afgewend, om zich te keren tot de stomme afgoden. Al wat dan ook verder volgt is gevolg van het niet horen naar de stem Gods, van het niet aannemen van de tucht. Waar het Woord Gods wordt verworpen, waar Zijne ordinantiën niet worden geteld, daar volgt ook vanzelf, dat het leven een verkeerde richting neemt.

2. Zou ik haar niet weerspannig noemen? Zij hoort naar de stem van God en Zijne Heilige wet en in de reden Zijner Profeten niet; zij neemt de tucht niet aan, laat zich door den ernst Zijner heilige eisen niet tot boete en bekering dringen; zij vertrouwt niet op den HEERE en Zijne genadige beloften, maar liever op haren voorraad en haar verstand; tot haren God nadert zij niet, maar zij gaat liever tot haren Baäl, en veracht de stem van den Heere en van Zijne Profeten.

3. a) Hare vorsten vooral bewijzen duidelijk het diepe verderf der gehele stad; zij zijn brullende leeuwen in het midden van haar, die met ene begeerlijkheid als der tyrannen zich op de armen en geringen storten, om ze te vernederen; hare rechters zijn zo onverzadelijk als avondwolven (Hab. 1:8), die de beenderen van den aan den avond gemaakten buit niet breken tot aan den morgen, maar die als in een ogenblik, nog denzelfden avond verslinden.

a) Spr. 28:15. Ezech. 22:27.

4. Hare Profeten, die voorgeven door Gods Geest verlicht te zijn, maar gene roeping van God hebben ontvangen, zijn in hun voorzeggingen lichtvaardig, vol ijdel gepraat, gans trouweloze mannen, verachters der waarheid en gerechtigheid Gods, leugenaars, die de gedachten van hun eigen hart voor goddelijke waarheid uitgeven, en de mensen op hunnen weg naar het verderf slechts sterken; hare priesters verrichten hun heilige diensten onachtzaam en met een onrein hart, zij verontreinigen het heilige, den tempel, zij doen der wet, wier wachters zij toch moesten zijn, geweld aan.

a) Jer. 23:11, 32. Hos. 9:7.

5. Zo zijn alle standen onder het volk, tot in den wortel verdorven. De rechtvaardige HEERE heeft daaraan gene schuld; Hij heeft niets onbeproefd gelaten, want Hij is in het midden van haar, van die gruwelijke stad; Hij doet geen onrecht; allen morgen geeft Hij weer op nieuw zijn recht in het licht, openbaart Hij door Zijne Profeten wat volgens Zijne heilige wet recht

voor Hem is: er ontbreekt niet 1); Hij houdt niet op ondanks hun verachting; doch het is alles te vergeefs, de verkeerde weet van gene schaamte.

1) Tegenover de goddeloosheid der mensen en het verkeren van het recht, plaatst de Heere Zijn doen. Hij wandelt in het midden van Zijn volk. Hij laat door Zijne Profeten waarschuwen. Hij heeft de Wet niet ingetrokken. Hij laat niet onrecht prediken, maar recht en gerechtigheid, en daarom al de schuld komt op het hoofd van Juda terug. De gruwel der verwoesting is een rechtvaardige vergelding voor hun weerspannigheid en het vertreden van het recht.

6. Ik heb de Heidenen als de Amalekieten en Kanaänieten uitgeroeid, hun hoeken, hun tinnen, muren en vestingen zijn verwoest, Ik heb hun straten eenzaam gemaakt, dat niemand daar door gaat; hun steden zijn verstoord, zodat er niemand is, dat er geen inwoner is.

7. Ik zei tot u, o Israë! verder door Mijne Profeten in heilige liefde en in geduld: Immers zult gij Mij vrezen, gij zult de tucht aannemen, opdat hare woning, de woning der dochter Zions, namelijk Jeruzalem, niet uitgeroeid zou worden; al wat Ik volgens Mijne dreigingen in de wet haar bezocht hebbe 1), wanneer zij van Mij zouden afvallen, waarlijk zij hebben, in plaats van zich tot Mij te bekeren, zich vroeg opgemaakt, zij hebben al hun handelingen verdorven, zij zijn zeer vlijtig geweest, om verkeerdheid te doen.

1) Al wat Ik haar bezocht hebbe. Zo zetten de Staten-Overzetteren over. Anderen vertalen: na alles wat Ik over haar besteld heb. Deze vertaling is duidelijker. De Heere wil hier toch zeggen, dat indien Juda en Jeruzalem niet de tucht aannemen, niet willen wandelen naar 's Heeren geboden, Hij over hen zal brengen, al wat Hij gedreigd heeft in Zijne heilige wet.

8. Daarom, omdat alzo het gericht over dit volk niet kan uitblijven, verwacht mij, spreekt de HEERE, gij weinige vromen onder Mijn volk! (Hoofdst. 2:3). Zoekt Mij en Mijne gerechtigheid te ijveriger in geloof, ten dage als Ik Mij opmake tot den roof; als Rechter aller volken, wanneer Ik opsta om door Mijn gericht alle degenen, die nog naar heil en redding verlangen als een buit te winnen. Want Mijn oordeel, Mijn heilig onherroepelijk recht, dat alle volken op aarde geldt, is, om alle goddelozen openbaar te doen worden, de Heidenen tot dat doel voor Mij te verzamelen, de koninkrijken te vergaderen, om over hen Mijne gramschap, de ganse hittigheid Mijne toorns uit te storten, want dit ganse land zal, zo als reeds boven (Hoofdst. 1:18) gezegd is, door het vuur van Mijnen ijver verteerd worden; alle goddeloosheid zal worden vernield, en onder zulke zware gerichten zullen dan de boetvaardigen onder de volken zich tot Mij bekeren.

Met dit vers is de Profeet tot de gedachte in Hoofdstuk 2:1 vv. teruggekeerd, een bewijs daarvoor, dat hier ook naar de bedoeling van den Profeet, het einde ener afdeling is. De Profeet bedoelt niet in uitsluitenden zin in ons vers het laatste gericht, maar de gerichten, die door de geschiedenis van Israë! en van de volken heengaan, en eindelijk in het jongste gericht uitlopen. Voor Israë! beginnen deze gerichten ter zifting met de verwoesting van Jeruzalem en de Babylonische ballingschap en zij duren nog heden voort; voor de volken der wereld zijn zij

in de menigvuldige katastrofen van de wereldgeschiedenis volvoerd, eerst in de veroveringstochten der Chaldeënen onder Nebukadnezar en zijne opvolgers.

9.

III. Vs. 9-20. Wacht op Mijn gericht, want het zal uwe verlossing zijn, riep de vorige afdeling den gelovigen in Israël toe. Dat gericht zal ook uit de heidenen nog velen tot den Heere brengen; want het zal als een gericht der zifting over alle volken zijn. Deze door Gods gericht gelovig gewordenen, bekeerde zielen uit de Heidenen zullen dan uit dankbaarheid aan den Heere, Zijn verstrooid, door zijne schuld verstoten volk bekeren, weer verzamelen en als een welgevallig offer tot Hem leiden (vs. 9-10). Is echter eens Israël, door den arbeid des geloofs van de bekeerde Heidenwereld weer bekeerd, en tot zijnen God vergaderd, zo zal de Heere zelf het van alle zonden reinigen en geheel heiligen, dat het van dien tijd af in ootmoed zijn vertrouwen alleen op den Heere stelt. Onder de herdertrouw van zijnen God zal Israël genen vijand meer behoeven te vrezen, want Hij zal ze allen wegdoen. Vol vreugde en zalig gejubel zal de begenadigde gemeente met den Heere zelve in haar midden-in het nieuwe Jeruzalem in de rijkste volheid der genade en heerlijkheid leven. (vs. 11-20).

9. Ja wacht slechts op Mij met geduld, gij ellendigen Mijns volks, want gewis, als Ik de grote gerichten over de Heidenen breng, dan zal Ik tot de volken, die tot hiertoe hun eigene wegen zonder God hebben bewandeld en hun goden hebben aangeroepen, door Mijne dienaren ene reine spraak wenden 1), opdat zij allen zich tot Mij bekeren, en, gelijk het in den beginne van de geschiedenis der mensheid geweest is, weer allen den naam des HEEREN, den enigen waren God met innig geloof aanroepen, opdat zij Hem dienen met een eenparigen schouder, en nauw verbondene zielsgemeenschap.

1) Onze Staten-Overzetters denken hier met enige andere uitleggers aan de lippen van God of van Zijne boden, met welke Hij den volken de goede boodschap zal verkondigen; de meeste oudere en nieuwere uitleggers verklaren het echter van de volken, wier spreuk de Heere heiligen zal. Dat Gods sprake rein is, spreekt te zeer van zelf, dat de Profeet dit zou kunnen willen uitdrukken. Ook op meerdere plaatsen, bijv. Jes. 6:5 vv. waar "reine lippen" of "sprake" voorkomt, wordt het steeds van de lippen der door de zonde bevleete mensen gebezigd. Neemt men het ook hier in dien zin, dan is de mening, dat de Heere den volken, die tot hiertoe hun lippen door aanroeping der afgoden hebben verontreinigd, de sprake reinigen zal, d. i. hen zal bekeren, en hun harten en spraak zo zal heiligen en ontberen, dat zij met reine gezindheid en welgevallige beden den naam Gods zullen aanroepen.

Onze Staten-Overzetters tekenen echter ook aan: "Of, alsdan zal Ik den volken de lippen veranderen in reine lippen, dat is, Ik zal mijne uitverkorenen onder de Heidenen wederbaren door den Heiligen Geest, zodat hun mond en hart rein zullen zijn, zodat zij van God rein zullen gevoelen en spreken, Hem heiliglijk dienende, " en deze verklaring eist de grondtekst. De Heere God voorspelt hier toch, dat diezelfde lippen, die door den afgodendienst verontreinigd waren, door Hem zullen gereinigd worden, omdat Hij hun hart zal herscheppen tot de vreze Zijns Naams.

10. Ja, deze bekeerde Heidenen zullen Mij dienen van ganser harte en met een dankbaar gemoed, want de tot Mij bekeerde Heidenwereld zal tot betoning van haren dank voor hare begenadiging Mij om zijne zonde des ongeloofs en der eigen gerechtigheid verstokt en verstoten volk Israël door geloof en hare prediking tot bekering dringen. Van de zijde der rivierender beide grote stromen, de Nijl en de Astaboras, der Moren, van Ethiopië en het uiterste zuiden der toen bekende wereld, zullen tot Mij, hunnen enigen God en Heiland, Mijne ernstige, de tot Mij waarlijk bekeerde, gelovige aanbidders, met de dochter Mijner verstrooidenover den gansen aardbodem, van Mij uitverkoren volk, tot Mijne offeranden brengen. 1) Deze bekering van Israël zal dus evenzeer een getuigenis zijn van den ijver der gelovige Heidenen in goede werken, als dat het spijsoffer voor Israël moest zijn (Lev. 2:3).

1) Even als in Jes. 66:20 wordt ook hier op 't duidelijkst voorzeggd, dat de bekering en weer bijeenvergadering van het verstokte en verstrooide volk der Joden tot Christus, hunnen God en Heiland, door den heiligen ernst des geloofs en den zendingsarbeid der gelovige Christengemeente uit de heidenen, zal plaats hebben, zo als dit Paulus (Rom. 11) op Nieuw-Testamentische wijze verder uiteenzet. Dat de zending onder de Joden een heilige plicht der dankbaarheid voor de Christenen is, is alzo buiten allen twijfel. Maar de arbeid van liefde en dank aan Israël is volgens de bedoeling van onze plaats niet te beperken tot de zending onder de Joden, maar omvat veel meer. Vooral het innige geloof, de heilige liefde, de brandende ijver voor Gods zaak, moeten het verdwaasde Israël winnen. Wanneer Israël eerst weer moet zeggen: "Ziet, hoe lief zij elkaar hebben, hoe heilig hun wandel is!" Wanneer het in plaats van hoon en spot, ware goddelijke liefde, zo als die uit het geloof in Christus voortvloeit, van de zijden der Christenen verneemt, dan zal het ook moeten erkennen, dat onder ons de ware God, dat onze Jezus de ware Messias is. De grootste hindernis tot bekering van Israël is het ongeloof en gemis van liefde bij de Christenen. De volkomene vervulling van onze profetie zal zeker dan eerst plaats hebben, wanneer na het ingaan van de volheid der Heidenen, de blindheid, welke voor een deel over Israël is gekomen, zal zijn opgeheven, en dan geheel Israël gelovig en zalig zal zijn (Rom. 11:25 v.).

In onze Staten-Overzetting is het woordje met er tussen in gevoegd. Dit moet echter niet. De Profeet spreekt hier hetzelfde uit in beginsel, wat de Apostel Paulus (Rom. 11:25 en verv.) betuigt. Beter is dan ook de vertaling van: Mij tot spijsoffer. Door de bekeerde Heidenen zal eens den Joden het Evangelie der genade worden verkondigd. Als de volheid de Heidenen zal zijn ingegaan, zal geheel Israël zalig worden. Dan zullen de Heidenen het bekeerde Israël den Heere als een heilig spijsoffer toebrengen.

11. Te dien dage, wanneer gij, o Israëls door den arbeid der liefde van de gelovige Heidenen u weer tot Mij zult hebben bekeerd en uit de verstrooiing zult vergaderd zijn, zult gij niet beschaamd behoeven tewezen van wege al uwe handelingen, waarmee gij tegen Mij overtreden hebt; want gij zult alsdan generlei misdaden meer, gelijk vroeger, begaan; want alsdan zal Ik uit het midden van u wegnemen, die van vreugde opspringen over uwe hovaardij, 1) de overmoedige rechters, Profeten en priesters, die zich nu nog op hun misdadige behandeling van u beroemen, en gij zult u voortaan niet meer in hoogmoed, dien wortel van alle zonde, verheffen om Mijne heiligen bergs wil (liever op Mijnen enz.) waar Ik u dan weer zal hebben vergaderd.

1) De Heere God zegt het hier, dat het dan zou ontbreken aan hen, die Israël zouden verleiden tot afgoderij en het verlaten van Zijn dienst, zodat zij in de vreze des Heeren zonden wandelen, en niet meer zichzelf behoeven te schamen over hun afgoderij.

12. Maar of, want Ik zal in het midden van u, o Jeruzalem! verscheuren, en als een zaad doen overblijven, opdat het zich tot Mij bekere en uit de verstrooiing verzamele, een ellendige en arm volk¹), dezulken, die zich onbekwaam gevoelen tot alle goed, en erkennen, dat zij hun redding alleen aan Mijne genade en ontferming te danken hebben; die zullen op den naam des HEEREN van harte betrouwen ²).

1) De Heere keurt het nodig, om zelfs het overblijfsel van Zijn volk met veel ellende te oefenen, nadat Hij door hun verlossing hun smaad heeft weggenomen, opdat zij daardoor temeer gebracht zouden worden, om de heiligmaking te betrachten. Want zij zijn een ellendig en arm volk, opdat zij betrouwen en geen onrecht zouden doen.

2) God houdt arm en ellendig in zich zelf, opdat er alleen een betrouwen op Hem zou zijn. Wie zichzelf heeft leren wantrouwen, wie alle eigenwijsheid heeft leren opgeven die zal ook alleen zijn vertrouwen stellen op den Heere God.

13. De zo geredde en bekeerde overgeblevenen van Israël zullen een heilig volk zijn, dat de roeping van het volk Gods (Ex. 19:6) volkomen vervult, want zij zullen als uit God geboren geen onrecht doen (1 Joh. 3:9), noch leugen spreken, en in hunnen mond zal gene bedrieglijke tong gevonden worden, zo als ook hun God geen kwaad doet, en in den mond van hunnen Heiland geen bedrog wordt gevonden (vs. 5. Jes. 53:9); maar zij zullen, als de kleine, volkomen heilige kudde des Heeren onder haren hemelsen Herder, weiden en nederliggen, en niemand zal hen verschrikken, geen zichtbare en onzichtbare vijand zal hen meer vrees aanjagen (Micha 7:14. Luk. 12:32).

Deze bekering en verzameling van Israëls overblijfsel, van het heilig zaad, waarop alle beloften en profetieën zien, begon met de verschijning van Christus, en zal bij Zijne wederkomst voltooid zijn. Voor dezen tijd aanschouwt de heilige ziener (Openb. 7:1 vv. 14:1 vv.). deze heilige gemeente uit Israël als een schare van 144. 000, uit iederen stam 12. 000, allen met het zegel des levenden Gods op het voorhoofd verzegeld.

14. Zing vrolijk, a) gij bekeerde en op uwen heiligen berg weer verzamelde gemeente gij dochter Zions! juich met vreugde; Israël! wees blijde, en spring op van vreugde van ganser harte, over de zo rijke volheid van het u geschonken heil en den zegen, gij dochter Jeruzalems.

a) Zach. 9:9.

15. De HEERE heeft uwe oordelen weggenomen; Hij heeft uwen vijand, die Hem tot volvoering Zijner oordelen over u diende, weggevaagd, en Zijn genadeverbond met u weer opgericht; de Koning Israëls, de HEERE. die, zolang gij door Hem in de macht der vijanden tot straf waart overgegeven, had opgehouden uw Koning te zijn, is dan weer als uw Koning,

die u verlost heeft, met Zijne genadige tegenwoordigheid in het midden van u; gij zult geen kwaad meer zien. 1)

1) De godzaligen mogen ook hun tijden van verademing verwachten uit de ellende en dat dezelve hen niet beschadigen zal, wanneer zij komt, als ook dat de dag eens komen zal, wanneer zij voor eeuwig daarvan bevrijd zullen wezen, hetwelk dan, hetgeen hen overkomt, verzachten mag, opdat het hun blijdschap niet verhindere.

16. Te dien dage zal ware vrede Gods onder u heersen, tot Jeruzalem zal gezegd worden: Vrees niet, o Zion! Ziet, Gods toorn is voorbijgegaan; Zijne genade over u duurt in eeuwigheid. Laat uwe handen niet slap worden van schrik en angst.

17. De HEERE, uw God, is nu weer in het midden van u, een Held, die verlossen zal uit alle macht van zonde, dood en geweld; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, als over ene versierde trouwe bruid; Hij zal zwijgen in Zijne liefde 1), zal in heilig goddelijk welgevallen en eeuwige goddelijke liefde u stil beschouwen in zalig genot; Hij zal zich over u en uwe redding en zaligheid verheugen met gejuich(Jes. 62:5; 65:19).

1) Hij kleedt Zich in als een sterflijk mens, dewijl, indien Hij Zich niet op die wijze uitdrukt, Hij niet genoeg kan aantonen, hoezeer Hij ons bemint. God zal zwijgen in Zijne liefde, d. i. dit zal een teken van het hoogste welbehagen, dit zal de hoogste wens van uwen God zijn wanneer Hij u zal koesteren, evenals indien iemand zijn zeer beminde vrouw koestert, zo ook zal God in de liefde voor u rusten.

Gelijk God, de Heere, Zich verlustigde over Zijn handenwerk na de zesdaagse schepping, en op den zevenden dag rustte, Zich verheugende in Zijn werk, also zal God ook met innig welgevallen zien op Zijn geestelijk handenwerk. De kerk in het algemeen en de gelovigen in het bijzonder zullen het voorwerp zijn van Gods innig welgevallen, van Zijn in de beschouwing er van weggezoonkene liefde.

Zwijgen in Zijn liefde en Zich verheugen met welgevallen vullen elkaar aan.

"Beide het zwijgen en het vrolijk gejubel behoren tot de liefde, zo als ook de zaligheid ene eeuwige rust en een eeuwig prijzen van God wordt genoemd. "

18. Daarom treurt niet, gij vromen in Israël, over de grote ellenden en de gerichten, welke nu spoedig Israël zullen treffen, als het in de ellende der ballingschap naar Babel wordt gevoerd en daarna onder alle Heidenen verstrooid. De bedroefden, die in verre landen zijn verbannen, om der bijeenkomst wil, omdat zij in de heilige vreugde van den godsdienst niet kunnen delen, zal Ik verzamelen uit de verstrooiing, zodat zij ook deel nemen aan de zalige vreugde van het weer verkregen heil, want zij zijn uit u, zij behoren tot u, en zullen daarom ook niet buiten de u beloofde vernieuwing van het genadeverbond zijn gesloten, de schimping, de slavernij; onder de Heidenen is een last op haar, zij hebben die voor u allen gedragen.

19. Ziet, Ik zal te dien tijde, als Ik u weer in genade zal aannemen al uwe verdrukken verdoen, allen, die u door overmoed, hoon en spot beledigen, daar Ik dat alles aan hen zal bezoeken; en Ik zal de hinkenden, d. i. alle degenen onder u, die door Mijne gerichten zullen getroffen worden, behoeden, en de uitgestotenen, allen, die om hun zonden door Mij moesten worden verstoten, verzamelen (Micha 4:5); en Ik zal ze, zo als Ik u Deut. 26:19 beloofd heb, stellen tot enen lof, en tot enen naam, in het ganse land, waar zij beschaamd zijn geweest, en men ze smadelijk behandeld heeft.

20. Te die tijd uwer begenadiging en verheerlijking zal Ik, als een trouwe, zorgende Herder, ulieden, die Mijne verlost zijn, herwaarts brengen, ten tijde namelijk als Ik u, Mijne schapen en lammeren, verzamelen zal (Jes 40:11), zeker Ik zal ulieden zetten tot enen naam en tot enen lof 1) onder alle volken der aarde, als Ik uwe gevangenen, al de ellende, die om der zonde wil over u moet komen, voor uwe ogen, zodat ieder het tot zijne verwondering zal zien, wenden zal, en tot zaligheid en heerlijkheid zal doen worden, zegt de HEERE, de Getrouwe en Waarachtige.

1) Leert hieruit, dat de Heere voor een volk verschijnt, en voor haar werkzaam is, is zijn grootste ere voor de wereld, gemerkt wat het aanwijst voor zijn aandeel aan zulk een groten God. Wat achting Hij voor hen heeft in hun lagen staat, en hoe heerlijk Hij hun maken wil, door voor hen te werken. Ook zal Hij te Zijner tijde zulks voor Zijn volk doen, opdat Hij Zijne heerlijkheid op hen mocht leggen. Hierom wordt dit als een vrucht van Zijn werk en als Zijn einde of oogmerk in hetzelfde daarbij gevoegd.

Hoewel deze gehele grote belofte ook op de Christenen, die uit Joden en Heidenen zijn verzameld, ten volle toepasselijk is en hare gehele vervulling zal vinden in de volmaking van het door Christus op aarde gevestigde koninkrijk der hemelen, zo treedt toch in de schildering der zaligheid (vs. 11-20). de toepassing op de Heiden-christenen geheel op den achtergrond en de blik van den Profeet is alleen op Israël gericht. Daar toch Zefanja niet slechts het gericht over de gehele aarde. maar (in Hoofdst. 3:9, 10) ook de bekering der Heidenen tot Jehova, den levenden God, verkondigt, zo mogen wij ook de voorstelling des heils in Hoofdst. 3:11-20 niet beperken tot het lichamelijk van Abraham afstammende volk van Israël en zijn overblijfsel, maar moeten ook de door Christus tot den levenden God bekeerde Heidenen denken als mede daaronder begrepen.

De volle verwezelijking van dit heil en van deze heerlijkheid zal eerst plaats hebben door de stichting van het nieuwe Jeruzalem (Openb. 21 en 22). Zowel het gericht als ook de redding ontwikkelen zich slechts langzamerhand, totdat beide worden volbracht ten tijde van de wederkomst des Heeren ten gerichte over de volken, en ter verlossing Zijner gemeente, welke dan voornamelijk uit het overblijfsel van Israël zal bestaan.

Met deze belofte sluit onze Profeet zijne voorzegging, nadat hij aan zijn volk heeft getoond; wat het om zijn afval te wachten had, maar hij verkondigt ook als een ware Zefanja midden onder de naderende gerichten, ene schuilplaats in den Heere, den levenden God.

De Heere God spreekt hier van het geestelijk Israël, dat uit alle volken en talen en natiën zal worden verzameld, van de Kerk der uitverkorenen. Deze zal Hij zetten tot een naam en tot een lof. Op haar zal Hij Zijn Naam leggen, Zij die tot haar behoren zullen genaamd worden, het volk des Heeren. Als eenmaal aan alle ellende een einde zal zijn gekomen, als er de nieuwe aarde zal zijn onder den nieuwen hemel, dan zal dit woord der aloude Profetieën in volkomen vervulling treden.

SLOTWOORD OP DEN PROFEET ZEFANJA.

De Profeet Zefanja, de achterkleinzoon van den vromen koning Hizkia, leefde onder de regering van den koning Josia, Juda's laatsten godvrezenden koning.

Hij is de laatste der Profeten vóór de Babylonische ballingschap, die de verwoesting van Juda door de Chaldeeuwse wereldmacht aankondigt.

Maar niet alleen ziet hij den toorn des Heeren in zijne verwoestende werking komen over zijn eigen volk, maar ook over alle de andere volken.

Waarom? Opdat dit gericht zijne reinigende strekking zou uitoefenen over Juda, maar ook, opdat, waar dit gericht reinigend zou gaan over Juda, het tevens zijn volk zou verlossen van de macht der Heidenen.

Zijne redenen dienen dan ook, opdat de verstokte zondaars nog zouden gewaarschuwd worden, en degenen, die voor God in de schuld zouden vallen, vertroost met de belofte van de heerlijkheid van den Messias.

Zeer terecht is dan ook aangemerkt, dat zijne rede is ene universele gerichts-apocalypse, waarin de stralen van alle perioden der gerichtsprofetie bij de andere Profeten zich verenigen en tot een welgeordend geheel verbonden worden, of, "indien iemand verlangt, dat in een kort bestek al de afzonderlijke godsspraken der profetie gegeven worden, die doorleze deze korte Zefanja".

Het is daarom dan ook, dat hij wijst op het overblijfsel naar de verkiezing der genade, op de bekering der Heidenen, en op de bekering van Israël, als vrucht van de eeuwige ontfermingen Gods.